

Wessetzky Dániel

Napforduló

Hosszú az éjszaka, rövidül a nap,
nyúlnak az árnyak az ágak alatt.
Jéghideg élű, vasfogú télen
szunnyad az nappal a téli sötétben.

Simogat a reggel, az éj rövidül,
pajkos a napfény, óra kiül.
Jéghideg élű, vasfogú télen
ébred a nappal a téli sötétben.

A szombati munkanap elégiája

A szombat reggel, hogyha munkanap,
egy kissé súlyosabb az ébredés...
Az álom megy, az ember ébred és
a „menni kell” tudat fejére csap.

Fejére csap, hogy szinte összerogy.
Szombat van és meló? Az hogy lehet?
Dühében elmorzsol egy rossebet,
de magát összekapja (úgy-ahogy),

az arcát ráncba szedve útnak indul.
Morog magában párat, mint a pitbull,
de már ott tornyosul a munkahegy...

A nap pedig unalmas, tészta-hosszú,
szívében koffein, meg némi bosszú:
csak tesz-vesz, és előre mégse megy...

Kukában landol így a lusta szombat,
a munka vészharangja hogyha kongat,
s robotra hív e szép szünetnapon.

Melóban meggörnyedni, mint a kóró...
De mit tehet, az ember, hogyha csoró,
és zsebében csak üresség vagon?

Készülődő

A tavaszi szélben,
rügyes ág csúcsán
hallod a cinegék fuvola-szavát?
Tavalyi avar közt
ébred az élet,
Nap fele nyújtja az ibolya magát.

Pirosul a tulipán,
sárgul a nárcisz,
duruzsol a kicsi méh, ide-oda száll.
Álmos katicák
lassan másznak,
kelepel a fészken a gólyamadár.

Pattanj szaporán,
kelj ki az ágyból!
Hívogat a feladat, az iskola vár!
Illan a felhő,
illan a hónap,
s hamarosan itt van a bőkezű nyár!

Örömnep

Örömnep, kel az élet.
 Ha tavasszal jön a zápor
 pihekönnyű kopogással
 simogat sok bokor-ágot,
 tulipánok feje búbját,
 a rügyeknek pici csúcsát.
 Ha a fagnak foga csorbul,
 csuda pletykás a patakvíz:
 be nem áll, csak cseverészik...
 Belelóg egy szomorúfűz
 – matuzsálem, fura vénség –
 s az iramló, puha, vén Séd
 belenyúló gyökerének
 felüdítő örök élet.
 Rövidül már a sötét éj,
 a kerek kő tovagördül.
 Jön a húsvét: örömnep,
 s ami árnyék, ami bálvány,
 ami folt és ami kátrány,
 ami bánt és ami bánthat,
 s ami kétség, ami bánat,
 takarodjon, meneküljön!
 Ha kiszáradt, ha göcsörtös,
 ha repedt is, java kérges;
 felajánlom szívemet, mert
 Te vagy itt benn, aki éltet:
 felüdítő Örök Élet.

Dupla szonett a majdról

Rakás teendőd között, ha mégis
 idő-darabra lelsz mélyen lapulva,
 elhívnálak szünetnyi randevúra.
 (Mefogjuk *majd* talán egymás kezét is...)

Hiába van farkasfogú, hűvös szél,
 s a sok levél, mint múlt idő, pereg le,
 a szívemet te fűtenéd melegre,
 ha egyszer végre randevúra jönnél.

Szemedből kandi titkokat kilesnék,
 kék lepkeszárnya volna ott a szónak.
 A hold kerekre telne, mint az esténk.

Az élet mélyvizén két, pici csónak...
 De ketten így a sorssal öltre mennénk,
 s mutathatnánk egy nagy fityiszt a kornak.

A szívedért mégis hiába hajtok?
 Idő-darabra nem találsz te mégsem...
 (A randevút így nem kell, hogy lekéssem...)
 Teendőd között a csúnya *majdok*

virágzanak vihogva, buja gyomként,
 s a *majdok* ismét *majdokat* teremnek.
 Bozótjuktól kilesve kérdezem meg:
majd lesz-e végre nyélbe ütve konkrét?

Egy kis találkozó volna csupán csak.
 De nincs varázsige, mely összehozna.
 A józanság, mint hulló ág, kupán csap.

A *majdoknak* nem lesz már vége-hossza.
 Zsebemben ott zörög egy vézna bárcsak...
 S a *majdokat* ki lesz, ki szétbgozza?